

ΝΕΟΛΑΙΑΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Ζ'. Σεπτέμβριος 1860.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Σποχασμοὶ Αὐτοσχέδιοι Κοραΐ. (Συνέχεια).— Ἀρμονία τοῦ παντός.— Ὁ ἀ-
ληθὴς ἀνθρώπος τῶν γραμμάτων καὶ ὁ τοιοῦτος πολίτης.— Σύντομος με-
λέτη τῶν Σταυροφοριῶν. (Συνέχεια καὶ τέλος).— Οἱ αἰγυμάλωτοι τῆς Χίου.
(Συνέχεια καὶ τέλος).— Κιρκιὴ γλώσσα.— Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς
μέρους. (Συνέχεια).

Ὁ ἀναγνώστης προσκληθεὶς ν' ἀφιέρωσιν
ὅραν τινὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀπεκρί-
ναι· τοῦτο ζητεῖται εἰς ἐμὰ, ὅστις προτιμῶ
μικρὰν βάνίδα σοφίας ἢ πίδακος πλούτου;

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Κωνσταντίνου Ῥωσσολίου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟ-
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΣΙΟΥ

1860.

Ἡ παρ' ἡμῶν προαναγγελομένη **ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ** τοῦ **ΣΥΝ-
ΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ** ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ,
οἱ δὲ ἀγαπῶντες τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς, τὴν εὐρίσκουσιν εἰς τὸ
Τυπογραφεῖον «Ὁ Ζάκυνθος». Ἡμεῖς δὲ οὐδεμίαν σύστασιν περὶ
αὐτῆς κάμνομεν, καθότι αὐτὴ καθεαυτὴ συσταίνεται διὰ τὸ
εἰσεῖν ἀνέκδοτον τοιοῦτου εἶδους πονήματος· πόσον δὲ ὄφελος
θέλει ἐξ αὐτῆς προκύβει καὶ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὰς
μελλούσας γενεάς, ἕκαστος θέλει τὸ ἐννοήσῃ ἅμα τὴν ἀνα-
γνώσῃ.

Δ. ΖΟΜΟΣ

— 222222 —

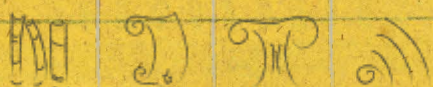
Εἰδόντες τὴν συλλογὴν τῶν νέων ἀσμάτων Ἑρωϊκῶν, Ἑ-
ρωτικῶν, Λυρικῶν καὶ Διστίχων ὑπὸ Ε. Π. Χριστοδούλου, ἐ-
πινομαζομένην **Ο ΜΟΥΣΗΓΕΤΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝ**, τύποις Α. Σ.
Ἀγαπητοῦ, ἐν Πάτραις, περιπλέον καὶ τοὺς Διαλόγους Ἑλ-
νο-Ἰταλο-Γαλλο-Ἀγγλο-Τουρκικοῦς, συνταχθέντας καὶ ἐκδο-
θέντας δαπάνῃ τοῦ μνησθέντος Α. Σ. Ἀγαπητοῦ, δὲν δυνάμεθα
παρὰ νὰ εἰπῶμεν ὅτι ὁ Κ. Ἀγαπητὸς εἶναι τοσοῦτον ἐνερ-
γητικὸς, τοσοῦτον ζηλωτὴς εἰς τὴν πρόοδον, τοσοῦτον ἀκού-
ραστός καὶ τοσοῦτον πρόθυμος εἰς τὸ ν' ἀναπληρῇ πᾶν ὅ,τι
διακρίνει νὰ ἐκλείπῃ εἰς τὸ Ἔθνος μας, ὥστε εἶναι ἄξιος δια-
κρίσεως. Τὰ βιβλιάρια ταῦτα τιμῶνται τὸ μὲν δρχμ. 1,50,
τὸ δὲ λεπτ. 50.

ΔΕΛΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Εὐσταθίου Ρωδογιάννου

1880

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τῷ κυρίῳ Συλάμῳ, διὰ
ἐνὶ Συρίῳ.

Κύριε Σουλτάνε,

Παρακαλώ εἰσθε ε' ἄντα γὰρ ἡ
το' πρῶτον οὐκ μετ' ὑπερόπλων
ἡρεσμένον μας.

Βεβαιῶς ἀποσποράσας εἰ-
ρας ἀναγόμενος μεγαλειότης ἡς ἴσθ
καὶ μας, ἀλλὰ ἀναδόμενος εἰς τὴν
μαζοναγιδίαν σας, ἐν ἐνδοξοῦμεθα
ὅτι, δεῖται ἔχει αὐτὴν.

Γὰρ ἀντιοδίδωμεν καὶ τὸ ὡς
πρῶτον πρῶτον μας το' ὁδοῖον ἀντιοδίδωμεν
εἰς τὴν ἀντιοδίδωμεν ἀντιοδίδωμεν
εἰς τὴν ἀντιοδίδωμεν ἀντιοδίδωμεν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΕΘΝΟΛΟΓΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Ζ'.

Ζάκυνθος 1860.

Σεπτέμβριος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

περί τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Ἡ παρὰ τὰς ἄλλας ὅμως πλέον συγκεχυμένη τεχνολογία εἶναι ἡ τεχνολογία τοῦ Ἐπιρρήματος. Αὐτὸ παρέχει ὄχι μόνον Προθέσεις, ὡς εἶδομεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα διάφορα μέρη τοῦ λόγου, καὶ (τίς ἤθελε τὸ πιστεῦσαι;) λόγους ὁλοκλήρους, ἡγουν προτάσεις συγκειμέναις ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου. Εἶναι ἄραγε αὕτη ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ Στωϊκοὶ ὠνόμασαν τὸ Ἐπιρῥημα Πανδέκτην; Δὲν ἤρκει τοῦτο· ἀλλὰ καὶ ἡ διαίρεσις αὐτοῦ εἰς εἶδη ἔγινε τόσον ἀτέχνως, ὥστε ἠνώθησαν εἰς ἓν εἶδος ἐπιρρήματα διαφόρου εἶδους, καὶ διηρέθησαν εἰς διάφορα, πολλὰ ταυτοειδῆ ἐπιρρήματα. Εἰς ὀλίγα λόγια, ὁ Πανδέκτης οὗτος εἶναι ἀληθινὴ Κόπρος τοῦ Λύγειου, τὴν ὁποίαν νὰ καθαρίσῃ δὲν ἐξαρκεῖ ἐνὸς μόνου Ἡρακλέους δύναμις.

Συγκαταριθμοῦσι κοινῶς μὲ τὰ ἐπιρρήματα τὰ ὀνομαζόμενα Ἐκπλήξεις, Θυρασμοῦ, Θειασμοῦ, ἢ Σχετλιασμοῦ, ἐπιρρήματα. Ὅτι ταῦτα εἶναι ἀλλότρια τῆς φύσεως τοῦ Ἐπιρρήματος, τὸ δεικνύει ἡ ἀσυνταξία των. Τὸ ἐπιρῥημα φυσικὰ συντάσσεται μὲ Ῥῆμα, ἢ Μετοχὴν, Γράφει καλῶς, ἢ Γράφων καλῶς. Μὲ τὰς δύο ταύτας φράσεις δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὁμοιότητα τὸ Φεῦ τοῦ μεγέθους· διότι μίτε ῥῆμα ἔχει, καθὼς ἐκεῖναι, καὶ ἡ γενικὴ δὲν συμπλέκεται ἀμέσως μὲ τὸ Φεῦ, ὡς τὸ ἐφαντάσθη ὁ Θεόδωρος, ἀλλ' ἀναφέρεται ἑλλειπτικῶς εἰς ἐξωθεν νοουμένην πρόθεσιν, τὴν Ἑνεκα. Τὰ τοιαῦτα λοιπὸν μόρια ἔπρεπε νὰ καταταχθῶσιν εἰς μέρος λόγου χωριστὸν, ὀνομαζόμενον Ἐπιφώνημα, ἢ Ἐπιφθεγμα, καθὼς εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Λατίνους,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

(ἡ Δεῖ) πλουτεῖν, ἀλλ' ὄχι καὶ, ἄξιόν ἐστι πλουτεῖσθαι, ὡς τὸ ἀπῆ-
ται ἡ φύσις τοῦ ῥηματικοῦ εἰς εὐς, ἐὰν ᾦτον εἰς χρῆσιν τὸ παθη-
τικὸν Πλουτοῦμαι. Τοῦτο ἐτάραξε τοὺς Γραμματικούς· καὶ μὴν ἔ-
χοντες πλέον πῶς νὰ ὀνομάσωσι τὰς τοιαύτας Ἀττικὰς ἀκατάλλη-
λίας, τὰς ἐνθρόνισαν εἰς τὰ Ἐπιρρήματα. Εὐγὲ τους ὅτι δὲν τὰς ὀ-
νόμασαν Ἀρθρα, Προθέσεις, ἢ Συνδέσμους· ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα ᾗσαν
ἀδιάφορα, ἐὰν ᾦναι ἀδιάφορον τὸ νὰ ὀνομάζῃ τις ὅ,τι θέλει ὅτινος
δὲν γνωρίζει τὸ ἀληθὲς ὄνομα. Εἶναι ἀπορίας ἄξιον νὰ μὴ παρατη-
ρήσωσιν, ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκατάλληλον σύνταξιν οἱ Ἀττικοὶ
ἐφύλαξαν, ἢ μᾶλλον εἶπαι, περισσότερον ἀπὸ τὸν ἐνικὸν μεταχειρί-
σθησαν πολλοὶ ἐξ οὐτῶν τὸν πλεθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ τῶν ἐσχημα-
τισμένων ἀπὸ οὐδέτερα, καὶ τῶν ἐσχηματισμένων ἀπὸ παθητικὰ ῥή-
ματα ῥηματικῶν, λέγοντες, «Ἀναγνωστέα τὴν ἐπιστολὴν καὶ «Οὐ
ἠπλουτητέα ἐξ ἀδίκων». Τοιοῦτον εἶναι τὸ τοῦ Θεοκυδίδου (Α, πς).
«Οὐς οὐ ΠΑΡΑΔΟΤΕΑ τοῖς Ἀθηναίοις ἐστίν, οὐδὲ δίκαις καὶ λό-
γοις ΔΙΑΚΡΙΤΕΑ... ἀλλὰ ΤΙΜΩΡΗΤΕΑ ἐν τάχει κ. τ. λ.» καὶ
τοῦ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 1180),

..... Ἄλλ' ἈΚΟΥΣΤΕΑ
τῶν σὺν προλόγων.....

Ἐὰν ᾦναι καὶ ταῦτα θετικά Ἐπιρρήματα, τὸ Ἐπιρῥημα λοιπὸν δὲν
εἶναι μέρος λόγου ἄκλιτον. Περί τούτων καὶ τῶν τοιούτων δὲν λέ-
γει τίποτε ὁ βραχυλόγος Θεόδωρος· πιθανὸν ὅτι μήτε οἱ σχολια-
σταὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ μακρολόγοι, δὲν τὰ ἔκριναν ἄξια παρατηρήσεως.

Συνεχύθησαν πολλὰ πτώσεις ὀνομάτων μὲ τὰ Ἐπιρρήματα διὰ τοῦ-
το, ὅτι εἰς τὴν χρῆσιν εὐρίσκονται πάντοτε σχεδὸν ἑλλειπτικά προ-
θέσεις, καὶ διότι πολλῶν ἀπ' αὐτὰς δὲν σώζεται πλέον ἡ ὀνομα-
στική. Κάνεις βέβαια δὲν ἀμφισβᾷ, μήτ' ἀπ' ἐκείνους, ὅσοι ἀγα-
ποῦν τὴν ἀφιλόσοφον Γραμματικὴν, ὅτι τὸ Μικροῦ, Ὀλίγου (ἡγουν,
Παρά μικρόν, Παρ' ὀλίγον) κ. τ. λ. εἶναι γενικαὶ ἑλλειπτικά· κάνεις
ὅτι τὸ Οὐ, τοπικὸν ἐπιρῥημα, εἶναι γενικὴ τοῦ Ὄς, μήτε ὅτι ἡ γνη-
σίᾳ σημασία καὶ ἀνάλυσις αὐτοῦ καταντᾷ εἰς τὸ, Ἐφ' οὗ τόπου. Ἀλλὰ
καὶ τὸ Ὁμοῦ τοιοῦτον εἶναι, ἡγουν, Ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ τόπου, ἐπειδὴ ἡ
ὀνομαστικὴ Ὁμός ἀντὶ τοῦ, Ὁ αὐτός, σώζεται εἰς τὸν Ὁμηρον (Ι-
λιάδ. Δ, 437),

Οὐ γὰρ πάντων ᾗεν ὁμός θρόος, οὐδ' ἔα γῆρας.

Ἰκανὰ εἶναι ταῦτα νὰ βάλωσιν εἰς ὑποψίαν ὅτι καὶ τὸ Ἀλλαχοῦ,
Ἐνιαχοῦ, Πανταχοῦ, Ποῦ κ. τ. λ. εἶναι πτώσεις γενικαί, τῶν ὁποί-
ων αἱ ὀνομαστικά, Ἀλλαχός, Ἐνιαχός, Πανταχός, Πός, δὲν εὐρί-
σκονται ποῦποτε, διότι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν, δὲν

σώζεται παρὰ πολλὰ μικρόν τι μέρος. Ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα,
γίνεται πιθανὸν πρῶτον ἀπὸ τὰς θηλυκὰς δοτικὰς τῶν τριῶν πρῶ-
των, Ἀλλαχῇ, Ἐνιαχῇ, Πανταχῇ, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρσενικὴν καὶ θηλυ-
κὴν δοτικὴν τοῦ τελευταίου, Πω, καὶ Πῇ· δεύτερον ἀπὸ τὴν ἀνα-
λογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσχηματίσθη τὸ Ποῖος ἀπὸ τὸ Πός, καθὼς
τὸ Ὁμοῖος ἀπὸ τὸ Ὁμός· καὶ τρίτον ἀπὸ τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ
Ἀλλοῦ καὶ Παντοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι συγκοπαί, ὡς ᾗθελεν ἴσως
νομίσει τις, ἀλλὰ γενικαὶ ὀνομαστικῶν, τῆς σωζομένης Ἀλλος, ὅθεν
ἐγεννήθη τὸ Ἀλλοῖος, καὶ τῆς ἀρχήστου Παντός (1), ὅθεν ἔγινε τὸ
Παντοῖος. Ἡ διαφορά τοῦ τόνου δὲν πρέπει νὰ φέρῃ δισταγμὸν, ἐ-
πειδὴ καὶ τὴν θηλυκὴν δοτικὴν τὴν ἐπιρῥηματικὴν Πάντῃ οἱ Δωριεῖς
τὴν ἐπρόφερον Παντᾶ. Ἀπὸ τὸ Πλείων, ἢ Πλέων, ἄλλα σχεδὸν
ἐπιρῥήματα δὲν σώζονται (τούλάχιστον εἰς τὰ Λεξικά) παρὰ τὸ Πλε-
ονάκις καὶ τὸ Πλεοναχῶς· ἡ ἀναλογία ὅμως μᾶς διδάσκει, ὅτι, ὡς
ἔλεγον, Ἐνιαχοῦ, καὶ Πολλαχοῦ, οὕτως ἔλεγον καὶ Πλεοναχοῦ. Τοῦτο
τὸ Πλεοναχοῦ ὅτι εἶναι γενικὴ, τίς ᾗθελε τολμήσει νὰ εἴπῃ, ἐὰν δὲν
ἐσώζοντο εἰς τοῦ Ἐπικούρου τὰς ἐπιστολὰς αἱ φράσεις, «Πλεοναχὴν
καίτιαν» καὶ «Πλεοναχὸν τρόπον», φράσεις, ἴσως ὅχι τῆς δοκιμω-
τάτης χρήσεως, ἀλλ' ὅμως ἀρεσταὶ εἰς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀθηναῖον
Ἐπικούρου (2).

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ.

(Μετάφρασις).

ὑπὸ Διονυσίου π. Ἰωάννου Πετρετσοπούλου.

Εἰσαγωγή.

Ὁ ὅρος—ἁρμονία—σημαίνει τὴν συναρμογὴν, συνάφειαν καὶ συνέ-
νωσιν τῶν μερῶν ἔργου τινός. Ἐφαρμοζομένη ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ
μέγα τοῦ Σύμπαντος ἔργον, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡ φιλοσοφικὴ, ἐνταυτῷ
δὲ θαυμάσιος τῆς τάξεως ἑκφρασις, εἰς τὴν ὑψηλότεραν καὶ ἐντε-
λεστέραν σημασίαν, ἣν ἀνθρώπινος νοῦς δύναται νὰ συλλάβῃ—ἡ
τάξις, ἡ ἁρμονία εἰς τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ!

Ἐξ ὧν τῶν φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων οὐδὲν τούτου ὑψηλότερον. Ἀλλὰ

ΙΛΑΚΟΒ. ΤΕΙΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

νά συλλάβῃ τις τὴν ἰδέαν, νά φαντασθῇ ταῖς νοητικαῖς αὐτοῦ δυνάμεσιν ἀπαξάπασαν τὴν Κτίσιν, μετὰ τοῦ ἀπείρου ὡς τέρμα, μετὰ τῶν μυριάδων τῶν κόσμων, μετὰ τῶν ποικιλωτάτων, καίτοι κανονικῶν κινήσεων, ἐξ ὧν ἐμψυχοῦνται τρόπον τινά ἀπὸ τοῦ ἀτόμου μέχρι τῶν τερατωδεστάτων σφαιρῶν τῶν Ἡλίων, ἀπαιτεῖ ὑπεράνθρωπον σχεδὸν καταλήψεως ἱκανότητα.

Οἱ νεώτεροι οὐδένα σοφὸν καταλέγουσι διαπραγματευθέντα καθ' ὅλοκληρίαν τόσον ὑψηλὸν ἀντικείμενον. Ὁ «Saint Pierre» μετὰ γλαφυρωτάτου καὶ ἀνθηροτάτου ὕφους περιέγραψε μόνον τὰς δευτερευούσας ἁρμονίας τῆς Δημιουργίας, ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὰς ἐξωτερικάς τε καὶ ἀμοιβαίας σχέσεις τῶν ὄντων. Αἱ μαγευτικαὶ περιγραφαὶ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ συγγραφέως τούτου Παύλου καὶ Βιγγινία ὁμιλοῦσι πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἡ διάλεκτος ἐκείνου, ὅστις ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἁρμονίαν τοῦ Σύμπαντος, ἤθελεν ἐξάψειν τὸν νοῦν καὶ συγκινήσειν τὴν καρδίαν εἰς τὰς πλέον ἀδύτους ἴνας αὐτῆς.

Ὅπερ συχνάκις αἰσθάνεται τις ἀναγνώσκων τοὺς ὑψηλοὺς, ἐνταυτῷ δὲ πλήρεις μαγικοῦ θελγήτρου εἰχους, οὕστινας ὁ δυστυχὴς Τορκουάτος ἔγραψε περὶ τοῦ ἐξόχου ἀντικειμένου τῆς Κτίσεως· ἀλλ' εἰσὶν οὗτοι πτήσεις νοδὸς σύντομοι καὶ διακοπεῖσαι, πυρσοὶ φαεινοὶ στιγμιαίου φωτός, θαμβοῦντος ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐν ἀκαρεῖ διαλυομένου. Προδιαθέτουσι μόνον τὸν ἀναγνώστην νὰ προαισθανθῇ πόσον ὁ ἐξοχος ἐκεῖνος νοὺς καλῶς ἤθελε δυνηθῇ νὰ διαπραγματευθῇ τοιοῦτον ἀντικείμενον, ἐὰν ἤθελε κατ' ἐξοχὴν ἀναλάβει τοιαύτην συγγραφὴν.

Ἐξ ὅλων τῶν νεωτέρων, ὁ μόνος ἴσως ὑπῆρξεν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς, τὸ ἱπέρτατον καὶ ἀκατάληπτον ἐκεῖνο ὄν, συνήνωσε τὴν ἀπαιτούμενην ἱκανότητα ὅπως τόσον ὑψηλοῦ ἀντικειμένου ἐπιληφθῇ.

Ἀλλ' οὐχ οὕτω καὶ ὡς πρὸς τοὺς παλαιούς.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν τάξιν, τὴν τοῦ Σύμπαντος ἁρμονίαν, ἡ σοφία αὐτῶν ὑπῆρξεν ὑψηλοτέρα, καὶ τῆς ἡμετέρας θειοτέρα. Κατ' αὐτοὺς, ἡ σπουδὴ τῆς φύσεως δὲν ὑπῆρξεν, εἰμὴ ἡ σπουδὴ τῆς τῶν ὄντων ἁρμονίας.....

Ἡ γενικότης αὕτη τῶν ἰδεῶν αὐτῶν ἐβλάψεν ἴσως ἐπὶ πολὺν καιρὸν τὰς παρατηρήσεις τῶν μερικῶν γεγονότων· ἐπομένως τὴν πρόοδον τῶν ἰδιατέρων τῆς φυσικῆς ἐπιστημῶν. Ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος διάνοια ἔβη γιγαντιαίως ἐπὶ τὰ πρόσω, καὶ ὁ φιλοσοφικὸς νοὺς παρέλαβεν ἐκεῖνον τὸν ὡραῖον πωλητικὸν χαρακτήρα, ὅντινα μάτην ἠθέλατε ἀναζητήσιν ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς συγγράμμασι τῆς νεωτέρας σο-

φίας. Ὅθεν ἡ φυσικὴ αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀληθῆς ποίησις· καὶ αὐτὴ ἡ διάταξις τῶν ἰδεῶν αὐτῶν μεγάλως ἐπενέργησεν ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, προπάντων δὲ ἐπὶ τῆς καταγινομένης περὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐξέτασιν, οὐχὶ μόνον φυσικῶς θεωρουμένου, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς, ὡς ζῶντός τε καὶ σκεπτομένου. (*)

Τοσαύτην κλίσιν εἶχον οἱ ἐταστικοὶ ἐκεῖνοι νόες πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν γενικῶν νόμων, ὥστε καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ὅρος—ἁρμονία—ἐφαρμοζόμενος εἰς τὴν τοῦ Παντός τάξιν παρίσθη κυρίως εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν τὴν ἰδέαν τῆς μουσικῆς· καὶ ἀμοιβαίως ἡ μουσικὴ ἐξεργεῖτο ὑπ' αὐτῶν διὰ νόμων ἀριθμητικῶν, ληφθέντων ἐκ τῶν σχέσεων τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Εἰς ταύτην τὴν ἐπιστήμην, καὶ εἰς τὸ μουσικὸν κάλυμμα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐσαεῖ ἐπισκιάζεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, οἱ τῶν παρελθόντων χρόνων ἄνθρωποι, μᾶλλον ἡμῶν διατεθειμένοι, καθ' ἡμᾶς, εἰς τὸ ν' ἀντιλαμβάνωνται τῶν πρωτοτύπων ἐντυπώσεων τῆς φύσεως, καὶ ἐν τῇ ἐαυτῶν μνήμῃ διατηρῶσιν αὐτάς, ὑπῆρξαν χρεώσται τῆς παρ' αὐτῶν συλληφθείσης βαθείας ἰδέας τῆς Θεότητος. Ἐκεῖνοι οἱ φιλόσοφοι ὑπελάμβανον τὸ Σύμπαν ὡς ἔργον θαυμασίου δημιουργίας, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον ἀεῖποτε ἐθεώρουν τὴν παρουσίαν τοῦ Δημιουργοῦ Πνεύματος.....

Ἀλλ' ἤδη ὅτε εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐξέτασιν τοῦ Σύμπαντος δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἄλλο τι μέσον, εἰμὴ ἡ Πειραματικὴ Φυσικὴ, οὔτε ἄλλη γλῶσσα, εἰμὴ ἡ τῶν μαθηματικῶν, ἤθελε τις εἰπεῖν, ἀπωλέσθη πᾶν ἔχνος τῆς θαυμασίου ταύτης φιλοσοφίας. Ἰπείκοντες μόνον εἰς τὴν κλίσιν καὶ εἰς τὴν ἐνδόμυχον φωνὴν ἡμῶν, ἡδυνάμεθα ἴσως ν' ἀνεύρωμεν τὸ ἀπολεσθὲν νῆμα· ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος, καὶ παρὰ θέλῃσιν αὐτοῦ, ἰσχυρῶς κλίνει πρὸς τὴν ἀνίχνευσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἁρμονίας ἐν παντὶ ἔργῳ, πολλῶ μᾶλλον ἐν τοῖς μεγάλοις τῆς Δημιουργίας ἔργοις. . . . .

Θεωροῦντες μετὰ προσοχῆς τὴν Δημιουργίαν, ἐκπληττόμεθα ὁρῶντες ἐν αὐτῇ τὸ πᾶν συνηρμολογημένον συστηματικῶς, τὰ πάντα ὑπείκοντα εἰς νόμους ἀναλλοιώτους· καὶ τοῦτο διὰ εἰρμοῦ (σειράς) τοιοῦτου βαθμῶν, ὥστε τὸ αὐτὸ νὰ παρατηρῇται φυσικῶς, ἄνευ διακοπῆς, ἀπὸ τῶν

(*) Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τούτων, Πλάτων, ὁ τῆς ἁρμονίας φιλόσοφος, ὡδηγῆθη νὰ ποδείξῃ τὴν ἀνθρωπίνην πάντοτε ὅμοιον αὐτῇ, κατὰ τὰς ὁμιλίας καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὡς ὁργανὸν τι μελωδικόν, ἀποδίδον ἤχους ἀξίους τοῦ Οὐρανοῦ.

ἀπείρων σφαιρῶν τοῦ ἡλίου μέχρι τοῦ τελευταίου ἀτόμου!—Εἴμεθα δὲ ἠναγκασμένοι, κατ' αὐστηράν λογικὴν, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐὰν ἐκεῖνο τὸ ἄτομον ἤθελεν ἐξαλειφθῆναι, ἐξ ἀνάγκης ἤθελε προκύψει ἀλλοία τις πραγμάτων τάξις, ἐξ ἧς πολλοὶ ἄλλοι συνδυασμοὶ ἤθελον παρουσιασθῆναι, καὶ ἄλλη τις τάξις υπάρξεως τοῦ Σύμπαντος, ἢ ἤθελε δεχθῆναι τὴν ἐνεστῶσαν. Ἐπειδὴ ἡ ὑπαρξίς ἐκεῖνου τοῦ ἀτόμου συνδέεται μετὰ τῆς υπάρξεως ἄλλων ἀτόμων, καὶ δι' αὐτῶν μετὰ τῆς υπάρξεως τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ὅλου μερῶν, ὥσπερ μία ἰδέα συνάπτεται μετ' ἄλλων ἰδεῶν, καὶ δι' αὐτῶν συνέχεται μετὰ τῶν μεγίστων μερῶν τοῦ νοεροῦ κόσμου.

Ἐκεῖνο τὸ λιθάριον, ὅπερ τὸ ὀρμητικὸν ρεῦμα τοῦ μικροῦ ράχου κατατίθεται ἐπὶ τῶν ὀχθῶν, ἔχει σχέσεις μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Σύμπαντος! Ἡ βραχδαία βροχὴ τὸ ἀπέσπασεν ἀφ' ἐνὸς ἀμμολόφου, ἀφ' ἐνὸς στρώματος τοῦ πλησίον ὄρους· ἡ ὑπαρξίς τοῦ μικροῦ λίθου εἶναι λοιπὸν συνημμένη μετὰ τῆς τοῦ ὄρους καὶ ποταμοῦ υπάρξεως. Καὶ ἡ γένεσις τοῦ ὄρους, ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀμμολόφου, τὸ ὀρμητικὸν ρεῦμα τοῦ ρυακιδίου, ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ, ὅλα ταῦτα, δὲν ὑπῆρξαν ἀποτελέσματα χιλίων μερικῶν περιστάσεων συγγενῶν τῆς φύσεως τῆς σφαίρας ἡμῶν;—Ἐὰν ἡ τοιαύτη φύσις ἤθελεν εἶσθαι κατὰ τι ἀλλοία τῆς παρούσης, ἡ ἡμετέρα σφαῖρα δὲν ἤθελεν εἶσθαι δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν πυκνότητα, τὸν ὄγκον, τὴν ἐπὶ τῆς τροχιάς ταχύτητα, τὴν περὶ τὸν ἄξονα στροφὴν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασιν, ἢ ἐπ' αὐτῆς τανῶν παρατηρούμεν. (Ἀκολουθεῖ).

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΟΙΟΥΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ.

Ὅποια τῶ ὄντι κατάστασις ἐστὶν ἐκείνη καθ' ἣν τίς ὀφείλει ἐκ χρέους νὰ παρίσταιται ἀενάως ὁ διερμηνεὺς τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀρετῆς! Ἀλλ' ὅπως οὗτος ἦναι ἄξιος νὰ εἰκονίζῃ ταύτην πρέπει νὰ τὴν αἰσθάνεται. Ὁ ἀληθὴς λοιπὸν ἄνθρωπος τῶν Γραμμάτων δὲν θέλει περιορισθῆναι νὰ διδάξῃ τὴν ἀρετὴν εἰς τὰς συγγραφάς του, δὲν θέλει εἶδεῖ τὰ ἔργα τοῦ ἀντικείμενου πρὸς τὰ ἔργα του, οὔτε ἀποκρούσει ὡς τίς κατήγορος τὸ εὐγενὲς αἶσθημα ὅπερ ἤθελεν ἐξέλθει ὑπὸ τῆς γραφίδος του. Εὐτυχὴς ἐὰν εἰς τὴν ἡδύτητα τοῦ οἰκιακοῦ βίου δύναται οὗτος νὰ καθαρίσῃ τὴν ψυχὴν του! Εὐτυχὴς ἐὰν ὁ οἶκος του εἶναι τὸ θυσιαστήριον τῆς φύσεως, ἐὰν καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας δύναται νὰ ἀγαπᾷ ἐκεῖνον τὸν ὅποιον τιμᾷ, ἐὰν καθ'

ὅλας τὰς ἡμέρας δύναται νὰ κλείσῃ εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ ἑα Πατέρα, μίαν Μητέρα, οἵτινες ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ χαϊδεύματά του, καὶ τῶν ὁποίων τὸ λατρευόμενον γῆρας δὲν παρουσιάζει εἰς τὰ ἔμματα τοῦ υἱοῦ εἰμὴ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν εἰκόνα τῶν ἀρετῶν, καὶ τὴν κατανοητικὴν μνήμην τῶν εὐεργετημάτων.

Εἰς τὸν ἀπλοῦν καὶ ἄνευ μεγαλοπρεπείας κόσμον ἀπομεμακρυσμένον ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς σκαλιότητος, οὗτος θέλει λαλήσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἄνευ τοῦ νὰ θωπεύσῃ ἢ φοβηθῇ αὐτούς, δὲν θέλει ἀποχωρήσει τὸ πρὸς τοὺς τίτλους ὀφειλόμενον σέβας, ἐκ τοῦ πρὸς πάντα ἄνθρωπον ὀφειλόμενον σεβασμοῦ. Γινώσκει ὅτι ἡ ἀξία τῆς κοινωνικῆς εἰσεως ὑπάρχει εἰς εὐαρίθμους πολίτας, ἐνῶ ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς ἐνυπάρχει εἰς πάντας· ὅτι τὸ πρῶτον ἐξευτελίζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν μὴ ἔχοντα εἰμὴ τοῦτο, ὅτι τὸ δεύτερον ἀνυψοῖ τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὅποιον ἐλλείπει πᾶν τὸ ὑπόλοιπον. Ἐὰν ἡ τύχη δώσῃ αὐτῷ ἕνα εὐεργέτην, θέλει εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν ὅτι ἔχει ἐν χρέος περισσότερον νὰ ἐκπληρώσῃ. Εἰς τοὺς ἐχθρούς του θέλει ἀντιτάξει τὸ θάρρος καὶ τὴν πραότητα, εἰς τὸν φθόνον, τὴν ἀνάπτωξιν τῆς εὐφύας του, εἰς τὸ σκῶμμα, τὴν σιωπὴν, εἰς τοὺς συκοφάντας τὴν ἀρετὴν του. Ἡ ἀρετὴ ἐν τινι εὐγενῇ καρδίᾳ τρέφεται διὰ τῆς ἐλευθερίας, ἔσται λοιπὸν ἐλεύθερος, ἡ δὲ ἐλευθερία του ἐγκτεται εἰς τὸ νὰ μὴν ὑπακούῃ εἰμὴ τὴν τιμὴν, εἰς τὸ νὰ μὴ φοβεῖται εἰμὴ τοὺς νόμους.

Ἦθελε χαρεῖν οὗτος τὴν ἀνεξαρτησίαν ταύτην ἐὰν παρέδιδε τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλούτου καὶ τοῦ αἰσχροῦ συμφέροντος; οὐχί, διότι τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἐλευθερία ἀντιμάχονται. Ἄνθρωπε τῶν γραμμάτων, ἐὰν ἔχῃς υπερηφάνειαν, τὸ λογικόν σου αἰχμαλωτεῖται, ἡ δὲ ψυχὴ σου οὐκ ἔστι πλέον ἐλεύθερα. Ὁ πλοῦτος δὲν ἀπαιτεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθέρους, οὗτος δὲν εἰσχωρεῖ εἰς τὰς ἐρήμους, δὲν τρέχει κατόπιν τῆς ἀρετῆς, φεύγει πρὸ πάντων τὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν ἀσχολεῖσαι εἰς τὸν πλοῦτον, πλειστηριάζεις ἑαυτὸν, φοβεῖσαι νὰ ὑπολογίσῃς μετ' οὐ πολὺ τὴν τιμὴν μιᾶς ποταπότητος καὶ τὸ ἀντιμισθίον ἐνὸς ψεύδους. Ἐὰν ἡ ψυχὴ σου ἦναι εὐγενής, ὁ πλοῦτος εἶναι ἡ τιμὴ, ὁ πλοῦτος εἶναι ἡ δόξα τῆς πατρίδος σου, ἡ ἀγάπη τῶν συμπατριωτῶν σου, τὸ ἀγαθὸν ὅπερ δύνασαι νὰ πράξῃς· ἐὰν οὗτος δὲν σοὶ ἐπαρκεῖ παραιτήθητι ἐκ μιᾶς καταστάσεως ἢν καταισχύσεις, ἔσθαι δὲ ταυτοχρόνως χαμερπής καὶ δυστυχής, τάλαιπωρόμος καὶ ἐνοχος, τοιοῦτος ἐν ἐνὶ λόγῳ οἷός 'μεγάλως νὰ οἰκτιρέσαι.

Πόσον διάφορος ἀπεναντίας εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων!

Πάν ὅ,τι ταραττεῖ καὶ παρενοχλεῖ τοὺς ἄλλους, οὐδεμίαν ἐπιφέρει ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ. Οὐδὲν τρέχει κατόπιν τῶν ἀμοιβῶν, ἢ ἰδική του ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐάν τὰ πλοῦτη προσφέρονται αὐτῷ τιμᾶται διὰ τῆς χρήσεώς των, ἐάν ταῦτα ἀπομακρύνονται τιμᾶται διὰ τῆς πενίας του. Οὕτω αἱ ἡμέραι καὶ τὰ ἔτη διέρχονται μεταξύ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς εἰρήνης. Ἐπὶ τέλους τὸ ἥρεμον γῆρας ἔρχεται νὰ στέψῃ τοὺς πόνους του. βλέπει τὸ τελευταῖον τέρας ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότος καὶ ἄνευ ταραχῆς, στρέφει τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα ἀφ' ἧς ἀποχωρίζεται, αὕτη τὸν ἐτίμησε, αὕτη ἡ ἰδία νῦν τὸν λυπεῖται. Βλέπει τοὺς μεταγενεστέρους οἵτινες ἐτοιμάζονται νὰ δεχθῶσι περιπαθῶς τὸ ὄνομά του. Ἐάν ἐπαυασφύριον ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματα διατρέξῃ ἅπαντας τοὺς λογισμοὺς τοῦ βίου του δὲν εὕρισκε οὐδένα τὸν ὅποιον νὰ ἐπιθυμήσῃ εἰ δυνάτῃ νὰ ἀποσβέσῃ, ἅπαντες ὑπῆρξαν λυσιτελεῖς, ἅπαντες ἀφιερωμένοι εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ γλυκεία καὶ τερψίνους ἰδέα τοῦ μέλλοντος ἐνοῦται μετ' ἐκείνης τοῦ παρελθόντος, ἐπιχέουσα τὴν γαληνότητα ἐπὶ τῶν πανωσάτων στιγμῶν του. Ἀποθνήσκει.... ἀλλ' οἱ λογισμοὶ του ζῶσι, καὶ εἰλοῦσι πράξει εἰσέτι ἀγαθὸν τι ἐπὶ τῆς γῆς, ἕως οὗ καὶ αὕτη ἡ κόνις του ἐκλείψει.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ στάδιον τοῦ ἀνδρὸς τῶν γραμμάτων καθὸ πολίτου. Δύναται δὲ νὰ ὑπάρχῃ ἕτερον εἰς ὃ ἡ δόξα νὰ ᾔηται γλυκυτέρα καταλείπουσα εἰς τὸν μυχὸν ἐντίμου τινὸς καρδίας, συγκινοκότεραν καὶ ἀγνωτέραν ἀγαλλίασιν;

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (Thomas disc: de récept à l' Acad Franç ὑπὸ Σπυρ. Δ. Μάργαρη).

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ.

(Μετάφρασις).

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐκτοτε αἱ σταυροφορίαι φαίνονται τείνουσαι πρὸς πάντη διάφορον σκοπὸν καὶ ὑπὸ ὅλως διαφόρου αἰτίας ὠθούμεναι, καίτοι δὲ, εἰ καὶ εὐαριθμοὶ χριστιανοὶ χύνουσιν εἰσέτι τὸ αἷμα αὐτῶν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἁγίου Τάφου, μολοντοῦτο, οἱ πλείστοι τῶν ἱπποτῶν καὶ ἡγεμόνων, δὲν ἀκούουσιν πλέον εἰμὴ τὴν φωνὴν τῆς φιλοδοξίας. Πάσαι τινὲς καταχρώμενοι τῆς ὑπεροχῆς ἣν ἐξήσκουν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν πιστῶν, ἐστρεψαν τὰ στρατεύματα τοῦ Σταυροῦ κατὰ Χριστιανῶν λαῶν καὶ ἀτομικῶν ἐχθρῶν των. Οἱ ἄγιοι πόλεμοι ἀπώλεσαν ἔκτοτε τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα, μεταβληθέντες εἰς ἐμ-

φίλους τῆς Χριστιανοσύνης πολέμους· ἐν μέσῳ τοιούτων ταραχῶν, ἐνῷ ἡ Εὐρώπη ἐφαίνετο οὐδὲν γρέφουσα τὰ βλέμματα αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἰδοὺ βασιλεὺς τις ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξοπλίσῃ καὶ πάλιν τοὺς λαοὺς τῆς δύσεως κατὰ τῶν ἀπίστων καὶ νὰ ἀναζωοπυρώσῃ εἰς τοὺς σταυροφόρους τὸ ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο αἶσθημα ὅπερ ἐνεψύχωσε τοὺς συνεταίρους τοῦ Γορρέδου. Ἀμφότεροι οἱ πόλεμοι ὁδηγηθέντες ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς τούτου Βασιλέως εἰσὶν ἀτυχέστεροι τῶν ἄλλων. Κατὰ τὸν πρῶτον, ὁ κόσμος ἔχει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὴν θείαν μιᾶς αἰχμαλώτου στρατιάς καὶ ἐνὸς σιδηροδεσμίου Βασιλέως, κατὰ τὸν δεύτερον, ἐκείνην ἐνὸς ἰσχυροῦ Μονάρχου θνήσκοντος ἐπὶ τῆς κόνεως. Τότε ἡ ἀπάτη διασκεδάζεται, ἡ δὲ Ἱερουσαλήμ παύει ἀπὸ τοῦ νὰ κινή τὸν φιλοπόλεμον ἐνθουσιασμὸν τῶν Χριστιανῶν. Νέα φάσις ἐπικεῖται εἰς τὴν Εὐρώπην, ταῦτα τὰ συμβάντα, αὐταὶ αἱ ἀπώτατοι ἐκστρατεῖαι, δὲν ἀποβαίνουνσι μάταιαι διὰ τοὺς λαοὺς τῆς δύσεως. Ἀκτίς τις ἐξευγενισμοῦ ἀναλαμβάνει εἰς τὰ γνωφώδη τῆς βαρβαρότητος, νέφη, τὸ δὲ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξευγενισμοῦ ὅπερ αἱ ἐκστρατεῖαι αὐταὶ ἄρχονται νὰ διαδίδωσι, ἐστὶν ἐκεῖνο τοῦ νὰ ἀναθερμάνωσι τὸν πόθον ὅστις κατ' ἀρχὰς ὑπεκίνησεν αὐτάς. Μάταιαι ἀποβαίνουνσι αἱ γινόμεναι ἀπόπειραι ὅπως ἀνάψωσιν ἐκ νέου τὸ πῦρ τὸ καταφλέξαν τὴν τε Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. Οἱ λαοὶ τοσοῦτον ἰάθησαν ἐκ τῆς εὐσεβοῦς αὐτῶν παραφορσύνης ὥστε μόλις ἡ σημαία τοῦ Χριστοῦ ἡδυνήθη νὰ συλλέξῃ στρατὸν τινα, ὅτε δὲ ἡπειλήθησαν ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων ἢ τε Γερμανία καὶ Εὐρώπη ἦτις σύμπασα ἐξεγέρθη εἰς τὰ ὅπλα ἵνα ἐπιτέσῃ κατὰ τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀπίστων, ὁ στρατὸς οὗτος δὲν ἀντιτάττει εἰμὴ ἀσθενὴ τινα ἀνθίστασιν ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γῆς.

Τοιοῦτον ἐστὶν ἐν βραχείῳ τὸ κεφάλαιον τῶν συμβάντων καὶ τῶν ἀναστατώσεων τῶν ὑπὸ τῆς ἱστορίας τῶν Σταυροφοριῶν περιγραφόμενων. Συγγραφεὺς τις ἀμάρσας πρὸ δύο αἰῶνων, ἀποκαλεῖ τὴν ἱστορίαν τῶν ἱερῶν πολέμων «ἱστορίαν ὅλως Βασιλικήν»· ἀπορῶν δὲ διὰ τὴν σιγὴν εἰς ἣν ἐκρατοῦντο οὗτοι μέχρι τῆς ἐποχῆς του λέγει «Νομίζω ὅτι λίαν λυπηρὸν παρίσταται, τοιαῦτα ὑποκειμένα «κατ' οὐδὲν ὑποδεέστερα ἐκείνων τῶν τοσοῦτ' ἐξυμνηθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμάνων νὰ περιέλθωσιν εἰς τοιοῦτο σκότος, ὥστε νὰ ἀγνοοῦμεν τίνα ἦσαν ἢ τί ἐπραξαν, μᾶλλον δὲ ἀξιολογεῖται περὶ τὸ συγγράφειν ἡμέλησαν τοιαύτην ἱστορίαν».

Διελθόντες συνοπτικῶς τὸ ἀντικείμενον τῶν ἱερῶν πολέμων, καὶ διαβλέψαντες τὰς διαφόρους τούτων τάσεις, εὐχερῶς δυνάμεθα νὰ εἰ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

κάτωθεν, ὅτι αἱ σταυροφορίαι ὠρμήθησαν ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πολεμικοῦ ἐκείνου πνεύματος, ὅπερ κατὰ τὸν Μεσαιῶνα τοσοῦτον ἐπεκράτει ἐν Εὐρώπῃ. Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ὅπλων καὶ ἡ θρησκευτικὴ ζέσις, ἦσαν δύο δεσπόζοντα πάθη, ἅτινα συγενοῦντο τρόπον τινὰ ἐπιφέροντα ἀμοιβαίαν πρὸς ἄλληλα ἐνέργειαν, τὰ δὲ ἐλατήρια ταῦτα ἔδωσαν ὥθυσιν εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον ὅστις ἀνέδειξεν τοὺς σταυροφόρους εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Συγγραφεῖς τινὲς ἀναῦρον εἰς τὰς μεγάλας ἐκείνας ἐκστρατείας τὰ οἰκτρώτερα ἐγκλήματα, ἄνευ τοῦ νὰ ἐπενέγκωσι ὠφελείας τινος εἰς τοὺς διαδεχθέντας αἰῶνας. Ἄλλοι ἐπεναντίας ὑποστηρίζουσιν ὅτι εἰς τοὺς πολέμους τούτους ὀφείλομεν ἅπαντα τοῦ ἐξυγενισμοῦ τὰ εὐεργετήματα. Καίτοι ἐνταῦθα δὲν εἶναι ὁ οἰκτιρὸς τόπος ὅπως ἐξετάσωμεν τοιαῦτα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα ζητήματα, οὐδὲν ἤττον ὅμως, μακρὰν τοῦ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ ἱεροὶ πόλεμοι ἐπέφερον ὅλον τὸ κακὸν ἢ ὅλον τὸ καλὸν ὅπερ εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται, ὀφείλομεν νὰ ὁμοφωνήσωμεν ὅτι ὑπῆρξαν πηγὴ δακρύων εἰς τὰς γενεάς ἐκείνας αἵτινες εἶδον καὶ συνεμερίσθησαν τούτων. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ δεινὰ καὶ αἱ θύλλαι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἀποκαθιπτῶσι πολλάκις τὸν ἀνθρώπον κρείττονα συντελοῦσαι εἰς τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ πρόοδον, διὰ τοῦτο ἐπετάχυνον οἱ πόλεμοι οὗτοι τὴν ἐμπειρίαν τῶν λαῶν, ὥστε εἴποι τις ἂν, ἀφ' οὗ ἀνέτρεψαν τὴν κοινωνίαν ἐπτερέωσαν ἀκολούθως τὰ θείματα. Ἡ ἰδέα αὕτη, γυμνὴ πάσης ὑπερβολῆς καὶ συστήματος, φανήσεται ἴσως ἡ λογικωτέρα πρῶτον, διὸ καὶ ἐνασμενίζομεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν αὐτήν, οὕσαν μάλιστα πικρὴν ὁδὸν εἰς τὸν αἰῶνα εἰς ὃν ζῶμεν.

Ἡ περὶ ταῦτα γενεὰ, ἡ ἰδοῦσα ἀναφαινόμενα ἐν τῷ πολιτικῷ θεάτρῳ τοσαῦτα πάθη, ἡ ὑποσχάσα τοσαύτας κακώσεις, δὲν θέλει θεωρήσει μὲ ἀδιάφορον βλέμμα ὅτι ἡ Πρόνοια διεγείρει ἐνίοτε τὰς μεγάλας ἐπαναστάσεις, ἵνα διαφωτίσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐξασφαλίσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν εὐημερίαν τῶν Βασιλείων. Σ. Μ.

ΟΙ ΛΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΗΣ ΧΙΟΥ.

(Ἐκ τῆς περιηγήσεως τοῦ Κόμητος Μαρκέλλου).

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τὰ 1828, ἡ Ῥωσσία, ἐπωφελομένη ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς Τουρκίας, ἥτις κατὰ τὸ 1827 ἀπώλεσε τὸν στόλον τῆς ἐν Ναυαρίνῳ

καὶ δὲν ἠρίθμει πλέον τριάκοντα χιλιάδων στρατιωτῶν, κακῶς διδασκέντων τὴν εὐρωπαϊκὴν τακτικὴν, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς πύλης. Ὁ Ἀχμέτ Νουρῆς, Κυρκάσιος τὸ γένος, θηλάσας τὸ γάλα τοῦ μίσους κατὰ τῶν Μοσχοβίων, ἠγαλλιάσατο μακράνων τοιαύτην εἰδήσιν, καὶ προετοιμάσθη διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τοὺς αἰωνίους ἐχθρούς τοῦ τόπου του. Ἡμέρας τινὰς πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἦλθε τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνά μου· ἐγὼ ἐκοιμώμουν, καὶ αὐτὸς μὲ ἐξύπνησε μὲ ἐκάθισεν ἐπὶ προσκεφαλαίου ὅπου ἐπλαγιάζα καὶ μοὶ εἶπεν.

Γεώργιε, σὺ γινώσκεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, σὺ ἐξεύρεις πόσον ἡ ζωὴ σου εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν ἰδικήν μου· ἐγὼ ἀναχωρῶ διὰ τὸν πόλεμον· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συλλογιθῶ ποτὲ ὅτι πρέπει νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ. Γεώργιε, πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς! ἀνάγκη εἶναι νὰ εἶσαι εἰς τὸ πλευρόν μου κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν πάσει περιπτώσει! θέλω τώρα σὺ νὰ εἶσαι ὁπαδός μου εἰς κάθε πράγμα· ἐγὼ θέλει σοὶ δώσω καλὰ ὅπλα, θέλω σοὶ δώσω τὸν γενναϊότερόν μου ἵππον, καὶ σὺ θελεις κερδίσει δόξαν μαχόμενος εἰς τὸ πλευρόν μου! Ἀλλὰ στοχάσου Γεώργιε ὅτι ὅτε θέλει εἵμεθα εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἡμῶν αὐτοκράτορος, σκέφθητι ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω δυνεῖν νὰ σὲ παρρησιάσω εἰς τοὺς ὀθωμανλίδας, εἰμὴ ὡς ποταπὸν τινα αἰχμάλωτον, ὡς ἓνα ἄπιστον γιανούρη ἐνῶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σὲ κάμω νὰ γνωρισθῇς ὡς ἀδελφός μου θρησκείας καὶ φιλίας.

Τοιοῦτους λόγους ἐπρόφερον ὁ Ἀχμέτ σφίγγων τὴν χεῖρά μου καὶ μὲ συγκινητικὴν φωνήν, οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐτάραξαν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν· ἡ ἄπειρος φιλία ἣν ἔτρεφον περὶ τοῦ Ἀχμέτ Νουρῆ, ἡ ἀδυναμία τοῦ νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτόν, ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας, καὶ δὲν ἠξεύρω τίς ζωηρὰ ἐπιθυμία νὰ γίνωμαι ἐπιφανὴς εἰς τὰς μάχας, κάθητι ἐν ἐνὶ λόγῳ μου ἀφαίρεσε τὴν δύναμιν νὰ ἀντιστάθῃ καὶ ὤρκισα εἰς τὸν Ἀχμέτ Νουρῆ νὰ τὸν ἀκολουθῶ εἰς τοὺς κινδύνους τῶν μαχῶν, ὡς ἔτι καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς του πράξεις· ἀκολούθως (ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ) ἔλαβον τὸ ὄνομα Ἰσμαήλ!... Ἡ ἀκαταμάχητος παραφορὰ τῆς φιλίας μὲ ἔκαμψε νὰ λησμονήσω εἰς μίαν στιγμήν πάθος τὴν πίσιν τῶν πατέρων μου· ἀλλὰ νῦν ὅτε ἀπεκατέστην ἡσυχότερος, εὐρίσκομαι Χριστιανὸς εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἵνα ἐλευθερωθῶ ἐξ ἐνὸς αἰωνίου ἐλέγχους συνειδότος ἐπιθυμῶ νὰ ἀναλάβω ἐκεῖνο τὸ ὄνομα Γεώργιος ὃ ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου μοὶ ἔδωσαν.

Ὁ Ἀχμέτ Νουρῆς ἐπλήσθη δόξης κατ' ἐκείνην τὴν μάχην τῶν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

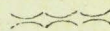
1828, ἥτις ἐνταφιάσε 100,000 Ρώσων ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς Βουλγαρίας. Μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Ἀνδριανούπολεως τὴν 6 Ἰουλίου, ἐκείνην τὴν συνθήκην ἥτις ἠνοίξεν εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅλας τὰς θύρας τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπέσρεψα εἰς Ὀακμάχ μετὰ τοῦ Ἀχμέτ Νουρὴ καὶ ὁ εὐεργέτης μου μοὶ ἐδήλωσε μεγάλην τινὰ ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης, καταστήσας με κυβερνητὴν τῆς Ἠνέχ καὶ ἄλλων πεσσάρων κωμοπόλεων ὅγι μακρὰν τοῦτου τοῦ τόπου.

Τὸ παρελθὸν ἔτος, μίαν ὥραίαν αὐγὴν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, εἰ-
μουν μόνος, καθήμενος εἰς τοὺς πόδας τῆς ἱτέας ἥτις ἐκφύεται πα-
ρὰ τῆς ὄχθης τοῦ ῥυακος ὃν εἶδετε πλησιάζοντες εἰς τὴν Ἠνέχ· ἐ-
λαφρὺς ἄνεμος ἔσσειε τοὺς κλάδους· τὸ ὕδωρ τοῦ ῥυακος διέτρεχε
ψιθυρίζον πλαγίως τὸ λιβάδιον· τὰ πτηνὰ ἐκελαίδων τὰς μελωδικὰς
αὐτῶν ἁρμονίας, αἵτινες ἐμειγνύοντο μετὰ μυρίων ἄλλων ἤχων τῆς
φύσεως· ὥστε ἡ ψυχὴ μου γλυκενομένη συνεκινεῖτο, ὁ δὲ νοῦς μου
ἐδουλίζετο εἰς τερπνὴν τινα μελέτην. Χαρμόσυνοι χοασμοὶ ἐγείροντο
εἰς τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐπλήρουν τὴν καρδίαν ἐξ ἀγνώστου τινὸς προ-
αισθηματος εὐτυχίας, ὅτε μοι ἠνγγέλλθη ὅτι γυνὴ τις καλυπτομένη
μὲ κάλυμμα καὶ συνοδευμένη ὑπὸ τεσσάρων ζείδων (φυλάκων μου-
σουλμάνων) μὲ ἐπερίμενεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κανακίου (καταλύματος).
Ὁ Ἀχμέτ Νουρῆς Σελικτάρ μοι ὑπέσχθη μίαν τῶν γυναικῶν του,
καὶ ἡ τοιαύτη ὑπόσχεσις ἐμελλε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἰπῆγον πρὸς ἐκεί-
νην τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς ἵνα τὴν εἰσάξω εἰς
τὸ οἶκμά μου· πορευόμενος εἰς τὰ πλάγια αὐτῆς, ἡ καρδιά μου ἐ-
κτυποῦσε βιαιῶς, καὶ τὰ γόνατά μου ὠσάτως ἔτρεμον, ὥστε ἔπε-
σον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας. Ἡ γυνὴ μου ἔκτεινε τὴν χεῖρα
ἵνα μὲ ἐγείρῃ· μόλις ἐμὴθήκαμεν εἰς τὴν οἰκίαν αὕτη ἀφῆρεςε τὸ κά-
λυμμα, καὶ ἐγὼ ᾤσθάνθην ὅλα μου τὰ σπλάγχνα νὰ ταράττωνται εἰς
τὴν θέαν τοῦ προσώπου τῆς μητρός μου· τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ
προσώπου τῆς ὥραίας ἀγνώστου, καὶ τὸ σῶμα μου ἔγινε βωδὸν διὰ
τῆς ἐκπλήξεως. Ἡ γυνὴ μὲ ἐθεώρει καὶ αὕτη μὲ παραχρῆν· ἡ γλῶτ-
τά μου τέλος· πάντων διελύθη φωνάζουσα· Ἀχ Θεέ! σὺ εἶσαι ἡ Ἀν-
δρονίκη ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφή; Καὶ ἦτον τῷ ὅντι αὕτη, ἡ ἰδία αὕτη
ἀδελφὴ μου. Ἐρρίφθην εὐθέως εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, τὴν ἐγέμισα
θερμοτάτων ἀσπασμῶν, καὶ ἐθρηνήσαμεν ὁμοῦ ἐκ χαρᾶς καὶ εὐχαρι-
στήσεως· χιλιάκις ᾠρωτήσαμεν συναλλήλους περὶ τῆς περιπτώσεως
καὶ ἔμαθον, ὅτι ἡ ἀγαπητὴ μου Ἀνδρονίκη ἀφοῦ ἐχωρίσθημεν ἀλλή-
λων, πάντοτε ἐζησεν εἰς τὸ χάρεᾶ τοῦ Ἀχμέτ Νουρῆ.

Ἀναχωρήσαμεν κατὰ τὸ παρὸν διὰ τὸν θαυμαχ. Ὅταν ὁ Ἀχιεὺς Νουρῆς ἤκουσε τὸ θαυμαστόν τοῦτο συμβαδῆκός εἶπε· Ἰερά τις φιλία

γιὲ συνδέει μετὰ σοῦ, ὦ Ἰσμαὴλ, ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇς, καὶ ἡ ἀδελφὴ σου
 τὸ στέργει, ἡμεῖς διπλῶς θέλει ἐνωθῶμεν. Ἡ Ἀνδρονίκη θέλει γίνεαι
 νόμιμός μου σύζυγος, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ἡ νόμιμος σύζυγος τοῦ Ἀχ-
 μετ Νουρῆ, ἀναγκαιεῖτο ὥστε ἡ Ἀνδρονίκη ἔπρεπε νὰ ἀρνηθῇ τὴν
 χριστιανικὴν πίστιν, καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γεωργίου ἠθέλησε μᾶλλον νὰ
 ἐγκαταλείψῃ τὴν πλουσίαν ζωὴν ἣν τῆς ὑπέσχετο ὁ τίτλος νομίμου
 συζύγου τοῦ Ἀχμετ Νουρῆ, ἢ μᾶλλον νὰ ἀρνηθῇ ἐκεῖνην τὴν θρη-
 σκεῖαν ἣτις ἔπρεπε νὰ ᾔναι καὶ ἡ ἐδικὴ μου! Τώρα αἱ ἡμέραι τῆς
 Ἀνδρονίκης διατρέχουσι πραεῖται μετ' ἐμοῦ. Ὁ γενναῖος ἡμῶν φίλος
 ἔρχεται συχνάκις νὰ ἐπισκέπτεται τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν, τοὺς
 ὁποίους μετὰ τόσας ἀτυχίας ἡ θεία Πρόνοια θαυμασιῶς ἐκ νέου ᾔνωσεν.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ. Διονύσιος Κ. Μέγγουλας).

ΚΙΝΙΚΗ ΓΝΩΜΗ.

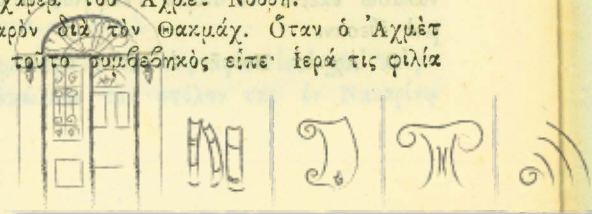
Νέος ὢν χρεωπτεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φυλάσσεται ἀπὸ ἡδυπάθειαν·
ἀνὴρ δὲ, ἀπὸ στάσεις· καὶ γέρον, ἀπὸ φιλαργυρίαν.

Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρος.

(Συνέχεια).

§ δ'. Ὑπὸ τὸ ἡμιτόνιον, μεταερχόμεθα τριτημόρια, καὶ τεταρτημόρια τοῦ τόνου, χωρὶς ὅμως νὰ δυνήθωμεν νὰ προσδιορίσωμεν τὰς σχέσεις των, καὶ χωρὶς νὰ τολμήσωμεν νὰ φανταζώμεθα, ὅτι ἔχομεν ἐντελῆ περὶ τοῦτων ἀκριβεῖαν. Ὁμολογῶ προσέτι, ὅτι ἡ πλέον ἐξησκημένη ἀκοή δυσκολεύεται νὰ τὰ διακρίνῃ. Ἡρώτησα τὸν Φιλότιμον, ἂν, ἐξαίρων αὐτοὺς τοὺς τόνους σχεδὸν ἀκαταλήπτους, ἤθελεν ἡμπορέσει κἀνείς νὰ ἐξαγάγῃ βασιμηδὸν ἀπὸ μονόχορδον ὅλους ἐκείνους τοὺς ἤχους, τῶν ὁποίων ὁ βασιμὸς εἶναι προσδιορισμένος, καὶ οἱ ὁποῖοι σχηματίζουν τὴν κλίμακα τοῦ μουσικοῦ συστήματος; Δι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἤθελε χρεῖασθῇ, μοι εἶπε, χορδὴ ὑπερμέτρου μήκους, ἀλλὰ δύνασαι νὰ τὸ ἐκπληρώσῃς καὶ μὲ ἀριθμόν. Ὑπόσξαι, ὅτι αὕτη εἶναι διγρημένη εἰς 8192 μέρη ὅμοια, ἡχοῦσα τὸ, Σι. Ἡ ἀναλογία τοῦ ἡμιτόνιου τοῦ, Σι, Π.χ. πρὸς τὸ, οὐτ, ἐὰν ὑποτεσθῇ, ὡς τοῦ, 256, πρὸς τὸ, 243, εἴλεις εὖρη, ὅτι, ὅν λόγον ἔχουσι τὰ 256, πρὸς τὰ, 8192, τὸν αὐτὸν, καὶ τὰ, 243, πρὸς τὰ 7776, καὶ ἐπομένως ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀριθμὸς πρέπει νὰ σοὶ δώσῃ τὸ, οὐτ. Ἡ ἀναλογία τοῦ τόνου οὔσα, καθὼς τὸ εἶπομεν, ὡς τοῦ, 9, πρὸς 2, εἶναι φανερόν, ὅτι, ἀφαιρῶν τὰ, 9, ἀπὸ τὰ 7776. εἴλousι μένει 6912, διὰ τὸ ρε. Ἀπο-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΕΛΦΩΝ

λουθῶν τὴν πράξιν μετὰ τὴν ἴδιον τρόπον εἰς τοὺς καταλειπομένους αριθμούς, ἢ διὰ τούτων, ἢ διὰ τὰ ἡμιτόνια, ἢ διὰ τὰς φωνὰς εὐκολώτατα τὴν κλίμακάν σου πολλὰ ἐπέκεινα, ἀφ' ὧν αἱ φωναὶ φθάνουσι, καὶ τὰ ὄργανα, ἕως εἰς τὴν πέμπτην ὁγδόην τοῦ Σι, ὅθεν ἐξέλθεις. Αὕτη θέλει σοὶ δοθῇ διὰ τοῦ, 236, καὶ τὸ, οὐτ' ἀκολουθῶς διὰ τοῦ, 243, τὸ ὁποῖον τοῦτο θέλει σοὶ δείξει τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἡμιτονίου, ὅπου ὑπέθεσα. Ὁ Φιλότιμος, ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ, μόνος του εἰργάζετο ὅλους αὐτοὺς τοὺς λογισμούς, καὶ, ἀφ' οὗ τοῦ ἐτελείωσεν, ἀκολουθεῖ ἐντεῦθεν, μοι εἶπεν, εἰς αὐτὴν τὴν μακρὰν κλίμακα, οἱ τόνοι, καὶ τὰ ἡμιτόνια νὰ ᾖναι ὅλοι ἐντελῶς ὅμοιοι. Παρομοίως θέλεις εἶρε, ὅτι τὰ διαστήματα τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἶναι ἐντελῶς σωστά· π. χ. ὁ ἡμιόλιος τόνος, ἢ ἡ ἐλάσσων τριφωνία εἶναι πάντοτε εἰς τὴν ἀναλογίαν τοῦ, 32, πρὸς 27. Τὸ δίτονον, ἢ ἡ μείζων τετραφωνία εἰς τὴν τοῦ, 81, πρὸς 64.

§ ε. Καλὰ, τῷ εἶπον, ἀλλὰ πῶς θέλεις βεβαιωθῇ εἰς τὴν πράξιν περὶ τούτου; Ἐξω ἀπὸ ἑξῆς διεξοδικῶς, ἀπεκρίθη, μεταχειριζόμεθα ἐνίοτε, διὰ περισσοτέρων ἀκρίβειαν, τὴν συμφωνίαν τῶν τετραφώνων, καὶ πενταφώνων, λαμβανόμενων ἀπὸ ἑν, ἢ πολλὰ μονόχορδα. Ἡ διαφορὰ τοῦ τετραφώνου πρὸς τὸ πεντάφωνον, ἀφ' οὗ μοι δείξῃ τὸν τόνον, τότε, ἂν θέλω νὰ ἔχω τὴν μείζονα τετραφωνίαν ὑφ' ἑνα δεδομένον τόνον, ὡς τὸ, Α. ἀνέρχομαι εἰς τὴν τετράφωνον μετὰ τέρχου ἐντεῦθεν εἰς τὴν πεντάφωνον, Σολ. ἀνέρχομαι πάλιν εἰς τὴν τετράφωνον οὐτ. κατέρχομαι εἰς τὴν πεντάφωνον, καὶ εὐρίσκω τὴν Φα, μείζονα τριφωνίαν ὑπὸ τὴν, Α. Τὰ διαστήματα εἶναι σύμφωνα, ἢ ἀντίφωνα. Ἄς βάλωμεν εἰς τὴν πρώτην κλάσιν, τὴν τετράφωνον, πεντάφωνον, ὁγδόην, ἐνδεκάτην, δωδεκάτην, καὶ τὴν διπλὴν ὁγδόην, ἀλλ' αὐταὶ αἱ τρεῖς τελευταῖαι εἶναι μόνον ἐπαναλήψεις τῶν πρώτων. Τὰ ἄλλα διχοστήματα, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἀντίφωνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνεισέχθησαν εἰς τὴν μελωδίαν. Ἡ ὁγδόη εἶναι ἡ μάλ- λον ἀξίεραστος συμφωνία, ὡς φυσικωτέρα. Αὕτη ἀκούεται εἰς τὴν φωνὴν τῶν παιδῶν, ὅταν συναρμολογῇ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν. Τὸ αὐτὸ προξενεῖ καὶ χορδῇ, τυπτομένη μετὰ δάκτυλα, ὁ ἥχος παύων, δίδει ὁ ἴδιος τὴν ὁγδόην τοῦ. Βουλόμενος ὁ Φιλότιμος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι αἱ συμφωνίαι τῆς τετραφώνου, καὶ πενταφώνου δὲν εἶναι ὀλιγώτερον μετὰ τὴν φύσιν σύμφωνα, μοι ἔδειξεν ἐπὶ τοῦ μονοχορδου τοῦ, ὅτι εἰς τὴν κατὰ συνέχειαν τοῦ λόγου ἐκφώνησιν, καὶ ἔτι εἰς τὴν συνειθισμένην ὁμιλίαν, ἡ φωνὴ ὑπερπηδᾷ συνεχέστερον, αὐτὰ τὰ διχοστήματα, ἢ τὰ ἄλλα. (Ἀκολουθεῖ).

1. Ἀλφαβητάριον μικρὸν	Πέν. 4.
2. » » μέγα	» 2.
3. Ἀλφαβητάριον Ἰταλικὸν μικρὸν	» 4.
4. Νέον Ἀγγλικὸν Ἀλφαβητάριον. Μέρους Α'. ἔκδοσις δευτέρα	» 3.
5. Συλλογὴ τῶν γνωστ. Ποιητ. τοῦ Μεγ. Ποιητ. Ἰππ. Διον. Κ. Σολωμοῦ	» 45.
6. Τὸ Καύχημα τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων Ποιημάτων ἀνέκδοτον	» 2.
7. Ποιημάτων ἐπονομαζόμεν. οἱ Τεχνῖται εἰς νέον τινα Τεχνῖτην ὑπὸ Ε. Μ.	» 9.
8. Ἡ Εὐμορφὴ Βοσκοπούλα Ποίημα Νικολάου Δριμότικου τοῦ Κρητός	» 3.
9. L' Angelo della Misericordia del Professore E. T. Marzocchi	» 26.
10. Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου Ἰταλικοὶ Μέρους Α'. καὶ Β'. ἕκαστον	» 9.
11. Ἀναγνώσματάριον	» 3.
12. Ἑρμηνεία περὶ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ βρέφους	» »
13. Προφυλακτικὰ κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέσα	» »
14. Πίναξ ἐξ οὗ εὐρίσκει ἕκαστος ἀκριβῶς τὴν σχέσιν τῆς Ἰονίου Λίτρας μετὰ τῆς Ὀκάδος καὶ Δραμῶν	» 2.
15. Σύνοψις Ἱερὰ	» 42.
16. Ἱστορικὸν Ἀπομνημονεῖον Γενοβέζα ἢ ἡ Ἀρετὴ θριαμβεύουσα	» 45.
17. Προσκυνητὴ τῆς Ἀγ. Π6λ. Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ Χρυσάνθου ἐκ Προδότης	» 48.
18. Ἀκολουθία καὶ Βίος Τιμοθέου καὶ Μαρίας ὑπὸ Γεωργ. Ἰωαννοῦλη Ἱερ.	» 9.
19. Κατὰ τὰς τῆς Ὁρθοδ. Χριστιαν. Πίστ. τοῦ Ἱεροδιδασκ. Κ. Τυπάλδου	» 4.
20. Φιλοσοφικοὶ Διάλογοι εἰς 5 Γλώσσας Ἑλλ. Ἰταλ. Γαλλ. Ἀγγλ. καὶ Γερμανικὴν. Μέρους Α'. καὶ Β'. ἕκαστον	» 4.
21. Οὐρανοῦ Κρίσις ἔκδοσις δευτέρα	» 20.
22. Μικρὴ Ὁρμηγία γιὰ τὰ Γράμματα καὶ Ὁρογραφὰ τῆς Ρομετικῆς Γλωσσῆς τοῦ Γρατρου Γίανη Βηλαρα ἔκδοσις δευτέρα	» 9.
23. Κατήχησις τοῦ Συνταγματικοῦ Πολιτεύματος	» 42.
24. Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας Μέρους Α'. ἔκδοσις δευτέρα	» 4.
25. Ἡ πληρωμένη καρδία δημοτικῆς ποιήσεως ὑπὸ Παναγιώτου Σ. Συνοδινού Δρ.	» 11.
26. Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς ὑπὸ Α. Φατσέα εἰς τρία μέρη διηρημένα	» 5.
27. Ἀφροδίτη τῶν Ἑρώτων ἢ ὁ ὕμνος τοῦ Τιτιανῶ Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλφρέδου Δεμουστέτου μεταφρασθὲν ὑπὸ Α. Κ.	» 41.
28. Ἀνθὼ ἢ ἡ Φωνὴ τῶν Ἀνθέων ὑπὸ Ν. Μ. Σ.	» »
29. Ἑγχειρίδιον Φυσικῆς ὑπὸ Ι. Π. Πύρρα διδάκτορος τῆς Ἱατρικῆς, Χειρουργικῆς καὶ Ματευτικῆς, Νομοιατροῦ Ἀρχαδίας, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει Β. Γυμνασίου κ. τ. λ. ἔκδοσις δευτέρα	» 21.

Όροι της Συνδρομής

Όστις δεχθή το πρώτον Τεύχος θεωρείται ως έτήσιος Συνδρομητής.

Αι Συνδρομαί γίνονται εις το Τυπογραφείον **Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ**.

Η Συνδρομή είναι προπληρωτέα.

Η Τιμή της Συνδρομής, διά μὲν τὴν Ζάκυνθον Πένας 30, διά δὲ τὰς ἄλλας Νήσους Πένας 36, διά δὲ τὴν Ἀυτόνομον Ἑλλάδα δραχ. 4 1/2.

Ὁ θέλων νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐπιστάσιν τῆς συνδρομῆς καὶ εἰσπράξεως τόπου πινός, θέλει ἔχει συμπερον δέκα τοῖς ἐκατόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ θέλει ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἔξοχόν του τὰ νεοφανῆ Συγγράμματα, ὡν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ πρὸς τὸ Τυπογραφείον **Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ**.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν Περιοδικὸν Σύγγραμμα καὶ πᾶσαν Ἑφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ